

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

mm
0
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80

4

Nogle nye og smukke Sange.

Peer og Maren. *[Erik Bøgh]*

Dg hør nu gode Venner, om I vil gie en Pegl,
En Vise vil jeg sfunge Jer, om Maren og mig selv
Om hvordan hun med List —
Mig daared og tilsidst —
:: Forlod mig for Hans Jensen den skændige
Gardist. ::

Det var i 47 vi skulde til Sessjon,
Dg da Sergeanten ha'de faaet Maal af min Person
Da sa' den Officeer,
Som sad ved Bordet: Peer,
:: Gaa hjem og bliv lidt større; du er kun 9
Aarteer. ::

Dg Knosene fra Sognet, de grinte hver og en,
For de vare nu saa stolte af deres lange Been.
Jeg taalte deres Spot
Dg svarede dem blot:
:: Man siger at det Store ei altid er saa godt. ::

Men Sognefogdens Maren hun var nu kan jeg tro,
Den nydeligste Pige, der kan gaa i et Par Skoe.
Hun var saa kjær og reen
Jeg kjender ikke een
:: Med saadan et Par Dine, og saadan et Par
Been. ::

u.s. u.a.

V. box 30:885

Dg jeg gif hen og sagde: Ekton Jomfru fav'r
og sin,

Sig lystet dig at være Allerkjæresten min?

Men tænk saa hvad der seer,

Hun svarer: Lille Peer,

:: Jeg kan dog ikke nøies med en Mand paa 9
Dvarteer. ::

Men Sommeren derefter blev Lydskens desperat,
Dg hver som havde Hviden blev tagen til Soldat,
Men da blev jeg nok fry

Stak Næsen høit i Sky

:: For nu var jeg den eneste Ungkarl i vor Bye. ::

Dg alle vore Piger de skifted Sind og Hu,
De løb og smidsked for mig saa det rigtig var
en Gru.

Det er nu engang saa

At naar de ei kan saa

:: De Store, o saa holder de saameget af de
Smaa. ::

Det var nu samme Sommer jeg gif og vendte Høe,
Paa Engene i Krattet ved Sengeløse Søe.

Just som jeg sad og drak,

Dg spiste i en Stak,

:: Da kom der en og sagde: — Singodt — jeg
sagde Tak. ::

Dg det var netop Maren, hun kom og slog sig ned,
I Græsset lige ved mig, saa vidste jeg Vækked,
Jeg blev saa kisteglad,

Dg før vi skiltes ad,

:: Saa var vi blevne Kjærester i Stakken hvor
vi sad. ::

Dg nu gif alting herlig saalænge der var Krig,
Men siden vi fik Stilstands, saa var min Fred
forbi,

Soldaterne kom hsem,

Dg det var ligefrem

:: At der blev holdt et Gilde for saa pene Folk
som dem. ::

Dg Maren og Gardisten, de dansed hver en Dands,
Saa jeg tilsidst blev vred og sa': stop min gode
Hans!

Han svarer lille Peer,

Jeg tænker dog du seer,

:: At jeg har faaet dit Nummer husk jeg er tolv
Dvarteer. ::

Se saadan er min Vandring paa Kjærlighedens Sti,
Nu lofter jeg paa Hatten for min Vise er forbi.

Jeg ønsker blot enhver

Som har en Pige kjær,

:: Gud fri ham for Gardisten, jeg siger ikke mer. ::

Guldgraver Hans Madsen.

[En Bogen]

:: Hr Madsen, Hr Madsen, det var en fiftig Tyr ::

Til Lyst og til Trost og til Fryd og til Gammen,

Skal jeg nu fortælle Jer allesammen

:: Hvorledes, hvorledes han drog paa Eventyr. ::

:: Her gif han, her gif han og var i slet Humeur ::

Hans niende Kjæreste havde faaet Nykker

Dg gifted sig med en affhyelig Brygger,
:: Dg det maa — og det maa jo kaldes en Maleur. ::

:: Dg ærget, og ærget han blev hvert Dieblif ::
Ja knapt det begyndte at dages forend, —
Hans Ryffere trommed Reveillie paa Doren,
:: Dg det er, og det er slet ingen rar Musf. ::

:: En Morgen, en Morgen han sad og drak sin
Thee ::

Da sprang han i Betret og slog sig for Panden
Dg vælted Maskinen og Koppen og Kanden,
:: Dg raabte, og raabte der fik jeg en Idee. ::

:: I tre Aar, i tre Aar jeg gif som Volentair ::
Den Stilling er jeg nu forførdelig kjed af
Dg Vennen den skal man vist ei blive feed af.
:: Jeg tror jeg, jeg tror jeg vil være Millionair. ::

:: Saa drog han, saa drog han til Californien ::
Derover i Floderne laa og pjadsked,
Dg roded og graved og skylled og vadsket
:: I tre Aar, i tre Aar før han kom hjem igjen. ::

:: Der fandt han, der fandt han en Pokkers
Mængde Guld ::

Det meste var rigtignok Smaasand og Stumper,
Men der var jo ogsaa gefærlige Klumper,
:: Dg hver Dag, og hver Dag han fik en Pose
fuld. ::

:: Hans Hjemkomst, hans Hjemkomst see den var
nu galant ::
Der sad han i Drosche, med fire Fusser

Med Frakke af Sols, og forgyldte Buxer,
:: Dg Knapper, og Knapper af bare Diamant. ::

:: En Kone, en Kone han havde ogsaa faat ::
Til tolv Millioner og meer var hun Eier,
Dg dertil saa sort som en Skorstensfeier,
:: Forresten, forresten det klædte hende godt. ::

:: To Sonner, to Sonner han havde ogsaa med ::
Ja fulfort var Mutter og hvid var jo Fatter,
Dg derfor blev Bornene ogsaa Mulater.
:: Dg det kom, og det kom slet ikke nogen ved! ::

:: Til Gilde, til Gilde han bad den halve Stad ::
Ja Rigsdagens Mænd, Magistrat og Borgmester
Dg Bispen og tolv af de peneste Præster,
:: Holdt Taler, holdt Taler, mens de ved Bor-
det sad. ::

:: Trafteret, trafteret de blev med Vin og Punsch ::
Ja Gæsterne maatte hans Lykke prise,
Dg en af dem lavede denne Bise,
:: Dg drak saa, og drak saa Hr. Madsens Staal
tilbunds!

Jisfarten.

Kong King med sin Dronning til Gjestebud foer,
Dg Isen ligger saa blank paa Fjord.

„Tag ei over Isen!“ — den Fremmede bad —
„Den brister, og dybt er det kolde Bad.“

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40 50 60 70 80 90 200 10 2
0 mm
0
Ei Konge drukner saa let, kvad Kong Ring,
Den, som er ræd, kan gaae Kysten omkring.

Den Fremmede syntes i Hu saa mod;
Dog spændte han Staalsko i Hast paa Fod.

Dg Stagler nu spændtes til stærken Bøv,
Dg Isen belged for staalklædt Høv.

„Stræk ud“, raabte Kongen, „min Traver god!
Lad see, om du er af Sleipners Blod!“

Over Isen det gaaer som en Kastevind;
Ei agtes paa Dronningens blege Kind.

Men staalkoet Gjest staaer ei heller stil:
Han farer forbi dem, saa tidt han vil.

Han staaer mangan Rune i Isens Favn,
Dg Ingeborg kjører henover sit Navn.

Saa storme de frem paa Banen glat;
Men Rana, den Falske, opvaagned brat.

Hun stodte et Hul i sit Solvertag,
Dg Hest og Slæde sank ned med Brag.

Dg blegere end blev Ingeborgs Kind;
Da kommer den Gjest som en Hvirvelvind.

Han borede Staalsko i Isen fast
Dg greb saa i Traverens Man med Hast.

Han boied forover sin Kjømpetrov
Dg rev med et Ryk Hest og Slæde op.

Ring sagde: „Det Tag kan man kalde stort;
Selv Frithjof ei skulde det bedre gjort.“

Saa vendte de atter til Kongsgaard om;
Den Fremmede blev der, til Vaaren kom.

P u n s c h - V i s e .

Naar Punschen den florerer,
Da er det Lyst og Munterhed,
Jeg vil ei mere onske,
Endnu paa denne Tid.
.: Enhver ta'r sin Dram og tommer den,
Dg ønsker Lykke med sin Ven,
Vi sjunge Allesammen
Dg glad gaaer Hjem igjen. .:

Jeg nu en Dram udtømmet har,
En anden den strax færdig staaer,
Da maa de mig undskylde,
Om jeg paa Knæa gaaer.
.: Naar Dampen ud af Punschen gaaer,
Som Tobaksrygen glimre maa,
Adjo da kjære Fader,
Dg dine Sonner smaae. .:

Blandt Venner maa man sjunge,
En Sang som dertil passer bedst,
O, gid jeg fik paa Munden,
Det som man ønsker helst.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

0 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10

0

::: Naar Punsch'en den paa Bordet staaer,
Da klinker vi og ta'r en Taar,
Da er vi muntre Brodre,
Et Vand i Diet staaer.

En gammel Drikke-Broder,
Som jeg fremsætter lige nu,
Han hedder Bachus Gøder,
For ham jeg sætter Pris.
::: Naar Bachus gjennem Ruden seer,
Han ta'r sit fulde Glas og ler,
Da lue vore Hjerter,
Af idel Kjærlighed. :::

God Aften! jeg er Fremmed her,
Jeg boer paa heien Bjeld i Nord,
Jeg ønsker alle Venner,
En Pige som er troe.
::: Om Noget da mig skænke vil,
Ja Doktor, Punsch og Brændeviin,
Da maa de mig undskylde,
Om jeg der bli'er et Sviin!

